

המר כזונית הסרבנית

הסרבנית
היא צעירה תל אביבית אלמונית, אחת מרבבות פקידות. שלא ברצונה, זכתה לפתע לצאת מאלמוניותה. כאשר התגשמה עם השופט עתה לכותרות.

השוכן בסמוך להיכל המישפט, היה או ב' בנייתו. השופט צלטנר הורה, משום מה, לסגור את מיוג האוויר באולם-המשפט שלו, לפתוח את החלונות. כאשר נפתחו החלונות, גילה השופט שרעש הבנייה בחוץ מפריע לו. הוא לא

בהיר שנוא לא הומון. לשחורי עצמו, השבוע, היתה גרסה הפוכה: "הייתי בסנים אצל השופט", הגיב בקצרה. "יותר אני לא מדבר. אמרו לי לא לדבר". גם רוני בודצקי, דובר הנהלת בתי

לבנה נדהמה: "אני לא יכולה". ענתה לנושיא בית-המשפט המחוזי, הידוע כאי-שיות תקיפה ומרצת. עתה, הגיע תורו של השופט להיות נדרי הם. קשה היה לו לזכור מתי העז מישהו לאחרונה לסרב להוראה שלו.

כאשר המישטרה הציגה בפניו את שיחזוריה למעשה רצח שמישפט החשודים בו התנהל בפני השופט. יצאניות הסביבה התקהלו בצהלה, סקרו בסקרנות רבה את השופט ובני פמלייתו.

ד"ר זאב צלטנר, נשיא בית-המיש"ט המחוזי בתל-אביב, נראה בתמונה (מימין) בסיוע שטרך בקרן הרחובות אלנבי והירוקן בתל-אביב.

השופט לא היסס. הוא הזעיק את פקד לוי, הקצין האחראי על שוטרי ההיכל, הורה לו להביא את המרכזנית הסרבנית בסניו.

סגר את החלונות מחדש, אלא הוציא צו האוסר על המשך העבודה במוזיאון משעות הבוקר עד הצהריים. שאו הוא מסיים את עבודתו. הפועלים, שבדומה ללבנה ארמה לא חשבו שהם צריכים לקבל פקודות מהשופט. שאיננו אלא אורח כמותם — המשיכו בעבודתם בשלווה. צלטנר הגיב במהירות: הוא שלה את שוטריו הנאמנים, ואלה עצרו את הפועלים, כולל הקבלן שלהם.

המשפט, היה לקוני הפליא, לגבי אדם שתפקידו לדבר: "אין תגובה", היתה תגובתו היחידה לפרשה, המסעירה את כל עובדי ההיכל, עורכי-הדין והשופטים הב' אים בשעריו יום-יום, והמאיימת לפרוץ אל מחוץ לגבולות ההיכל עצמו. השבוע, כבר הגיעה הפרשה לכנסת, כאשר שופט עליון לשעבר, ח"כ גח"ל בנימין הלוי, הגיש שאילתה בעניין לשר המשפטים, ביקש לדעת אם צלטנר לא עבר עבירה מישמעתי, בכך שנהג שלא להלכה בעת מילוי תפקידו.

השופט לא הפקד, אלא שכשוטר ממושר מע, הוא לא שאל, יצא בצעד נמרץ לעבר המרכזנית, הורה למרכזנית להצטרף אליו ללישכת השופט. לבנה, שלא ראתה כיצד השופט, או הקצין, זכאים לתת לה פקודות, כאילו היתה אחת התשודות הממלאות מדי יום את הבית, סירבה.

שאלות

ללא תשובות

שבע, פחדו כולם לדבר. לבנה, המזכירה, הדובר, כולם שתקו בפחד-אימים.

כאשר נתבקש כבוד השופט עצמו להגיב על האירוע המשעשע, השיב — לא אישית, אלא באמצעות המתמחה שלו — כי ברצונו לקבל את השאלות בכתב, ואז יענה עליהן תוך חצי שעה.

השאלות הועלו על הכתב, בין היתר, נשאל השופט: מה היה הרקע לתקרית? האם המרכזנית ענתה בחוצפה? מדוע נשר לח שוטר להביא אליה ללישכה? מה אירע בלישכה? האם התקרית חוסלה, או שלבנה תועמד בפני בית-דין? כעבור מחצית השעה המובטחת, הגיעה תשובת השופט. היא היתה קצרה: "אינני יכול לענות. העניין בבירור."

לבנה עצמה יצאה מלישכת השופט כשידה מלאה סימנים כחולים, תוצאות הגריירה המסורה של פקד לוי, וליבה חולם בתהרגשות. לחברותיה הנסערות, שאספו אותה מיד לאחר שנחלצה בחזרה לחופש, סיפרה כי השופט איים עליה שיעצור אותה.

עובדי ההיכל הפסיקו מיד את עבודתם, התכנסו למחאה סוערת וספונטאנית נגד התנהגות השופט.

תוך כדי כך, נזכרו שאין זו הפעם הראשונה שהשופט צלטנר מגלה יוזמה חדשה.

רק לפני כמה שבועות, התכנס ה' שופט על אשה שהזונה לישוח עם רעותה בזמן המשפט: הוא שלח אותה לחא ה' מעצר שבמרתף הבניין, ניאות לשחררה רק לאחר התערבותו של קצין-מישטרה שבא לבקש על נפשה.

בעלי זיכרון טוב יותר נזכרו ב' פרשה מלפני שנתיים. מוזיאון תל-אביב, כגופתו של איפרגן, לא היה קשה למשטרה לעצור תוך זמן קצר את החשודים ברצח. כל אחד בעולם התחתון בחיפה ידע למי היו השבונות עם איפרגן.

החקירה בפרשת הרצח הוטלה על רבי-פקד חנא חדר, מוותיקי החוקרים במשטרת חיפה, שיש לו גישה מעוררת אומון כלפי אנשי העולם התחתון המקבלים את מילתו כדיברת כבוד. בעייתו של חדר בפיענוח תעלומת רצח איפרגן היתה למצוא את הנקודה החלשה בחבורה שהשתתפה ברצח, לקבל הודאות או למצוא עדויות מרשיעות אחרות. במשך תקופה ארוכה הוחזקו החשודים בבידוד בבית-המעצר בגלמי, כשמידי פעם מפיצים ביניהם שמועות כי אחד מהם גילה את הכל והלשין על חבריו. כל אחד מהחשודים חשב כי חברו נגד. רק לבסוף הסתבר

פקד לוי עשה הערכת-מצב מהירה, הי גיע למסקנה שנוכה יחסי-הכוחות, אין זה תיוני שיכבול את ידיה של המרכזנית באויקים, לפיכך, תפס אותה בידה, החל גורר אותה, ללא דיבורים מיותרים, מא-חורי כיסא-הכבוד שלה למעלה, למעלה, לצבר הקומה השישית.

„אמרו לי

לא לדבר"

תוך כדי מסעה המאלץ אל הפגישה הגורלית עם השופט, הצליחה המרכזנית הנרגשת להזעיק חברים לעבודה. אלה הזעיקו את ישראל שחורי, מזכיר בית משפט השלום, שחורי הצטרף אליה במהירות, התלווה אליה ללישכת השופט. על המאורעות בלישכה, חלוקות הדעות. הגירסה האחת טוענת כי השופט סילק את שחורי מלישכתו, בהסבר הפשוט והי

שאבירעבאס הוא שהסכים להיות עדי-המדינה ולספר בבית-המשפט את הידוע לו על חבריו. כתמורה לא הוגש נגדו כתב-אישום ואחרי המשפט יסיעו לו כנראה להסתלק מהארץ לחו"ל, כדי שינסה להינצל מנקמת חבריו. כאשר נודע שעבאסי הוא שדיבר, נשבר גם משה דנינו, מטר הודאה על חלקו ברצח. אך לא כלל בה את שמות חבריו שהשתתפו יחד עימו בביצוע המעשה. הודאה פתאומית זו, שלא נעשתה בהתייעצות עם פרקליטו, הביאה את הפרקליט, עורך-הדין אמנון שטרנברג, להתפטר מתפקידו. רק אחרי ששמע את מניעיו של דנינו, חזר שטרנברג לייצג אותו. ואילו שני הנאשמים האחרים, אורי מזרחי וציון אבוסבול מוסיפים להכחיש כי יש להם קשר כלשהו לרצח איפרגן.

המשפט השבוע היתה השתלשלות העניינים אחרי-כך כדלהלן: "דיברתי עם מרכוס כהן, הדוד של איפרגן, פתאום שמעתי כי בחוץ פרצה מריבה בין וגנר ואיפרגן. יצאתי החוצה וראיתי את הליכלוד הזה (הכוונה לוגנר) מחזיק אקדה ומכוון אותו לראשו של איפרגן, חברי הטוב. ניסיתי להוציא את האקדה מידי וואו נשמעו שתי יריות." היתה זו אסתר וגורי שהביאה את האקדה למשטרה. היה זה גם מזלו של וגנר כי הוגש נגדו תלונה על נסיון לירות באיפרגן. שכן, כאשר נרצח איפרגן כעבור חודש, היה זה מעין אליבי שידו לא היתה ברצח. אחרי שהגווייה המושחתת עד לבלי היכר שנמצאה בוואדי בכרמל וזהתה

יה זה מהזה שיגרתי לעובדי ומבקרי היכל-המשפט התל-אביבי: קצין-מש"טרה תקף גרר אחריו בהחלטיות צעירה סרבנית, שניסתה להיחלץ מידו. אלא שהפעם, לא היתה הצעירה עבריינית מסוכנת, או פרוצה הלומטיסמים ו-משתוללת. הפעם, היתה זו לא אחרת מאשר מרכזנית השלטונים של ההיכל. והפעם שביצעה — אשר בגללו נגררה בכוח כששעצת, לאורך מסדרונות ההיכל: היא סירבה לתת קו לנושיא בית-המשפט המחוזי ד"ר זאב צלטנר.

"אני מתדת לדבר. אמרו לי לא לדבר." שבע לאחר החווייה המסעירה, נתונה עדיין לבנה ארמה תחת הרושם הקשה של היתקלותה האחרונה במעגלי-הצדק. זה תריסר שנים עובדת לבנה, רווקה צעירה וגדולת-עניינים ממוצא יווני, כמרכזנית של בתי-המשפט.

היכל-המשפט הוא בניין-משרדים ענק, בעל מאות סלפונים, לרשות לבנה עמדה, באתו יום מר ונמה, רק מתלמדת ירוקה לעזרה. העומס היה גדול, כאשר עוד מי שהו ביקש קו.

"אין לי", השיבה לבנה בחיפזון. וסגרה. כעבור רגע, ביקש אותו קול שוב פעם קו.

"אין לי", השיבה לבנה שוב. בפעם השלישית, הודהה בעל הקול: "מדבר השופט צלטנר", אמר בחומרה. "תעלי אלי מיד, בבקשה."

ראובן וגנר, הנאשם בנסיון התנקשות באיפרגן בחודש אפריל השנה, מסתבר שהסיכסוך התחיל כגלל אלף לירות. איפרגן, שנפרד מאסתר וגורי ומצא לעצמו יצאנית אחרת, אנסה מזרחי, ירד לאילת. אולם באחת ההזדמנויות נתן בידי אסתר סכום של אלף לירות שתמסור אותו ל-עבאסי. אסתר, שהחלה בינתים לעבוד עבור וגנר ביבונה את הכסף, כשחזר איפרגן לחיפה נודע לו שהכסף שנתן אסתר לא הגיע לידי אבירעבאס. אבירעבאס חבץ את כספו ואיפרגן ביקש ממנו שידוע לאסתר שתתייצב בפניו. באחד הלילות באו וגנר, עבאסי ואסתר לבר פיראוס, מצאו שם את ליברטי, וביקשו ממנו שיראה להם את מקום מגורי ריו של איפרגן. ליברטי נסע עימם, קרא לאיפרגן החוצה. כפי שסיפר ליברטי בבית